

[Ib Christensen]

de. Og når forholdet er det, som jeg tidligere skitserede, at man i den redegørelse eller den rapport, som udenrigsministeren har leveret til topmødet, og som den danske regering altså også har godkendt, betragter det som en fordel, at skellet udviskes mellem det fællesskabsmæssige samarbejde og det politiske, altså det udenrigspolitiske, samarbejde, så er det, at der også på den led sker en reel nedbrydning af selvbestemmelsesret og for så vidt vetoret. Det fremhæves i ministerens redegørelse, at det ikke er en adskillelse, men en udviskning, der sker. Dette er den anden faktor.

Den tredje faktor med hensyn til flertal er, at man roser sig af, at man i stigende omfang når frem til at bruge flertalsafgørelser. Det er et fremskridt. Hvad betyder det i praksis? Det betyder, at man stræber imod i stigende omfang at opnå en situation, hvor man i mindre grad bruger den såkaldte vetoret.

Det fjerde, jeg vil sige, er, at man ved gennemførelse af det direkte valg til EF-Parlamentet flytter magtens tyngdepunkt i højere grad væk fra Ministerrådet, hvor den såkaldte vetoret er gældende, og over til det folkevalgte parlament, hvor vetoretten unægtelig ikke er gældende. Det er just meningen dermed.

Når hr. Erhard Jakobsen tidligere i dag erklærede, at det kun er en forskydning inden for EF, det drejer sig ikke om Danmarks forhold til EF samlet, så må dertil siges: jo, det gør det, for det betyder reelt en udhuling af vetoretten.

Derfor er der fire gode argumenter for at sige, at uagtet udenrigsministeren med nogen ret kan hævde, at vetoretten sandelig består, så kan han gøre det med mindre og mindre ret, fordi den danske regering i praksis gennem de ting, jeg her har nævnt, accepterer en nedtrapning, en afvikling af vetoretten, hvad man i øvrigt også har gjort ved at acceptere unionsplanerne.

Det være sagt til dem, der siger: ja men der ligger ikke noget konkret forslag, og hvad er en europæisk union, det kan være så meget, og der er ikke noget at tage stilling til, og hvad mener hr. Ib Christensen med en europæisk union osv., osv. Der vil jeg så spørge, hvad EF-tilhængerne mener med en europæisk union. Vil man ikke prøve at gøre sin mulige indflydelse gældende på det, eller vil man vente til den dag, der ligger et helt

konkret udarbejdet forslag med en konkret overdragelse af suverænitét i øget omfang til De europæiske Fællesskaber? Det er den ene ting. Vil man som sædvanlig bare dalre med, for det er den danske europæiske politik, man dalrer med? Eller vil man prøve at gøre sine synspunkter gældende? Hvis man altså har nogen; de er i hvert fald ikke kommet frem i dag.

Med hensyn til den europæiske union, så er tanken, som det fremgår af Tindemansrapporten, som jeg går ud fra at man er fuldt bekendt med, at man ønsker at lave en udvikling i retning af en europæisk union. Det er altså et faktum, og først på et senere tidspunkt skal der være tale om officielt ny overdragelse af suverænitét efter den grundlovmæssige procedure i de enkelte medlemslande.

Derfor er det ikke tilfældigt, at der i det dagsordenforslag, vi har fremsat, står en »udvikling« i retning af. Det er det, man tager stilling til. Ønsker man en udvikling i retning af den, der her er beskrevet, og som den danske regering har bundet sig til, eller gør man det ikke? Det er i og for sig ganske konkret at tage stilling til denne målsætning.

Jeg ved, at det radikale venstre og fremskridtspartiet begge tidligere har sagt, at de vil gå ind for folkeafstemning ved enhver ny overdragelse af suverænitét. Gælder det også det europæiske patent? Det vil blive spændende at se. Jeg forlanger ikke svar i dag, men der er tale om en ny suverænitetsafgivelse.

Jeg må med hensyn til denne erklæring, som altså er kommet fra ministerens side, om, at vetoretten sandelig består, sige, at den i mindre og mindre grad besidder troværdighed, selv om den officielt er rigtig.

Det samme gælder desværre om det udenrigspolitiske samarbejde, idet ministeren korrekt siger, at der ikke kan vedtages noget på dette område, men man stræber efter at blive enig, og rent faktisk konstaterer man med stor glæde – også den danske regering – at man bliver enig i større og større omfang. Ja men det betyder da rent faktisk en fælles udenrigspolitik, selv om der ikke officielt er tale om ny overdragelse af suverænitét på dette område. Når man udvisker det ved at blande det sammen med rådsafgørelserne på det kommunitære område, på Fællesskabsområdet, så er det klart, at udviklingen er i